

VICTOR --- SUVOROV

SINUCIDAREA

**De ce a atacat Hitler
Uniunea Sovietică ?**

Traducere din limba rusă
de Radu Părpăuță

POLIROM
2012

Cuprins

Capitolul 1. Istoria secretă	7
Capitolul 2. Termenul de păstrare – trei luni	19
Capitolul 3. Cine a scris istoria noastră?	37
Capitolul 4. Militarul roșu Schicklgruber	51
Capitolul 5. Despre cini în spațiul vid	63
Capitolul 6. Primul punct: Führerul are întotdeauna dreptate	81
Capitolul 7. Despre locomotivele din beton	98
Capitolul 8. Despre poștașii cu retribuții ministeriale	110
Capitolul 9. Despre minuțiozitatea exagerată	129
Capitolul 10. Iar în acest timp	147
Capitolul 11. Nebunia celor curajoși?	170
Capitolul 12. Cum se numeau tancurile amfibii germane?	186
Capitolul 13. Despre cum au învățat hitleriștii geografia	195
Capitolul 14. Ce știau ei despre Armata Roșie?	208
Capitolul 15. De ce lui Stalin nu i-a venit să-și creadă ochilor	225
Capitolul 16. Pe cine să spinzurăm?	243
Capitolul 17. De ce avea nevoie Stalin de Basarabia?	255
Capitolul 18. Alegerea de la Nürnberg	267
Capitolul 19. Ce știau ei despre blitzkrieg?	282
Capitolul 20. Despre experiența de luptă	295
Capitolul 21. Dacă n-ar fi fost iarna!	311
Capitolul 22. Când a pierdut Hitler războiul?	329
Capitolul 23. Apropo de ei	343
<i>Lista lucrărilor citate</i>	359

4

Cînd generalul-feldmareșal Keitel declara că Hitler nu suporta obiecțiile, îți vine să spui: dar Stalin suporta?!

Hitler nu te împușca pentru obiecții. Stalin împușca grupuri întregi de generali. Totuși, s-au găsit oameni capabili să cugete cu capul lor, să aibă propria opinie și s-o susțină chiar și în fața lui Stalin. Totuși, s-au găsit unii care și-au riscat viața ca să apere țara. Mareșalii Uniunii Sovietice Rokossovski, Vasilevski, Govorov, Jukov au obiectat în fața lui Stalin și au cîștigat ce-au vrut. Au devenit după aceea mareșali, pentru că au avut propria opinie. Se știe că au intrat în dispută cu Stalin, avînd succes, generalii de armată Antonov, Apanasenko, Vatunin, Cerniahovski, Hrulev, amiralul flotei Kuznețov, ministrul Vannikov.

Iată un exemplu de comportament. Este descris de multe ori din diferite puncte de vedere. Printre cei care prezintă episodul este și mareșalul Uniunii Sovietice M.V. Zaharov (*Novaia i novejšia istoria*, 1970, nr. 5). Situația: în 1938, trupele sovietice sub comanda mareșalului Bliuher au ajuns la un rezultat rușinos în luptele cu armata japoneză de la lacul Hasan. La 31 august 1938 (este chiar apogeul epurării armatei), în sala Sverdlovsk de la Kremlin este adunat Sovietul militar general. Soarta mareșalului Bliuher este deja hotărîtă, iar în locul său a fost pus locțiitorul – comandantul de corp de armată G.M. Ștern. El dă raportul. Sala este plină de comandanți de cel mai înalt rang. După cum obișnuia, Stalin umblă pe scenă în spatele prezidiului, ascultă și fumează pipă în tăcere.

Ștern nu cruță pe nimeni – nici pe mareșalul Bliuher, fostul său șef, nici pe inferiorii săi. În special face acuzații grave la adresa comandantului de divizie Kuzma Poclăs, comandantul Armatei I autonome.

Cînd aude acest nume, Stalin se oprește, raportorul amuțește, sala înlemnește. Stalin tace puțin, apoi se adresează în sală comandantului de armată de rangul doi S.K. Timoșenko, comandantul Regiunii Militare Kiev: „Dumneavoastră l-ați cerut pe

Podlas ca prim-loctiitor?". Întrebarea este pusă, ca de obicei, cu accentul pe cuvântul „dumneavoastră”.

Drept în față. Toți predecesorii lui Timoșenko în postul de comandant al Regiunii Militare Kiev au terminat rău.

V.V. Șarapov – împușcat.

A.I. Egorov – a fost înaintat, dar arestat și așteaptă execuția.

M.V. Frunze – a fost înaintat, dar a fost înjunghiat pe masa de operație.

I.E. Iakir – împușcat.

I.F. Fedko – arestat cu o lună și jumătate înainte și așteaptă execuția.

De-ar fi măcar o lumină în această listă. Măcar de unul să se poată spune: „închis”. Pur și simplu închis. Dar nu. Nimeni nu este închis: este împușcat sau așteaptă să fie. Comandantul de armată de rangul doi Timoșenko nu este în postul său decît de o lună și jumătate, cunoaște soarta predecesorilor săi. Și acum vine întrebarea lui Stalin: Tu l-ai cerut pe dușmanul poporului ca loctiitor?

Timoșenko s-a ridicat, a zîmbit și a răspuns tăios: „Eu, tovarășe Stalin, și acum îl cer pe tovarășul Podlas ca primul meu loctiitor”.

Prin răspunsul său Timoșenko a năucit nu numai sala, ci și pe Stalin însuși.

Drept urmare, Podlas, firește, a fost închis, dar nu a fost împușcat. Curînd după aceea a fost eliberat și numit loctiitor al comandantului Regiunii Militare Kiev. În timpul războiului a comandat Armata a XL-a. Trupele de sub comanda lui Podlas au menținut în lupte grele de apărare, pînă la ultima posibilitate, raioanele fortificate Korosteni și Kiev și au făcut totul pentru întreruperea blitzkriegului. În 1942, generalul-locotenent Kuzma Petrovici Podlas, comandantul Armatei a LVII-a, a murit în lupta pentru apărarea Harkovului, făcîndu-și datoria pînă la capăt.

Destinul lui Ștern, care cerea sînge și scalpuri, este trist. Generalul-colonel G.M. Ștern a fost arestat la 7 iunie 1941 și executat fără judecată la 28 octombrie în același an. Împreună cu Riciagov.

S.K. Timoșenko, care prin curajul lui l-a salvat pe Podlas (posibil și pe sine), a primit după cîteva luni gradul de comandant de

armată de rangul unu; după un an – titlul de „Erou al Uniunii Sovietice” (pentru Finlanda), funcția de comisar al poporului pentru Apărare și titlul de „Mareșal al Uniunii Sovietice”.

La prima vedere, fapta pare ciudată: Stalin îl pune comisar al poporului pentru Apărare nu pe cel care îl adulează în gura mare, ci pe cel care este gata să-l contrazică.

Spre deosebire de mulți mareșali ai noștri, Semion Konstantinovič Timošenko nu s-a dezis nici mai târziu. După Congresul XX al PCUS, mareșalii au fost siliți să scrie memorii despre „nepregătirea” Armatei Roșii de război. S-au „predat”.

Dar Timošenko a rămas neclintit. Spre deosebire de Jukov, Timošenko nu s-a apucat să-și defăimeze armata și poporul.

5

Am auzit odată următorul reproș la adresa lui Stalin: nu făcea nimic, în afară de faptul că ședea zile și nopți în biroul lui și se gîndea mereu pe cine și unde să mute.

Chestiunea nu e deloc așa, dar în această afirmație se află o mare parte de adevăr. Într-adevăr, Stalin dădea o mare importanță problemei cadrelor: cugeta mult la cine și pe ce post să pună, pe cine și unde să mute. Însă principalul lucru și unicul, poate, care trebuia să-l preocupe pe Stalin era alegerea și repartizarea cadrelor. Dacă în posturile înalte ale statului se află oameni pricepuți și care își fac treaba, dacă în momentele grele poți să te bazezi pe ei, atunci conducătorul nu are de ce să se îngrijoreze.

Stalin își cunoștea subordonații, știa cine și de ce este capabil, cui și ce poate să-i ordone. Stalin a găsit, a pregătit și a amplasat în funcții oamenii de care era nevoie. Dar nu vom înțelege nimic din politica de cadre a lui Stalin dacă nu lămurim importanța unui cuvînt-cheie – „avansat”.

El, „avansatul”, a făcut minuni. „Avansații” staliniști sînt cei care au făcut saltul de la înfrîngerii spre victorii strălucitoare. Totul se făcea foarte simplu. Stalin lua un tip oarecare, îl punea într-un post înalt și îi trasa o sarcină irealizabilă. Un om absolut nou, într-un post extrem de important – acesta era „avansatul”.

Trecutul lui, datele personale, revocările, caracterizările, atestările, reclamațiile nu jucau nici un rol. Omul era verificat în acțiune. Dacă după două zile sau o săptămână sarcina irealizabilă rămânea irealizabilă, comandantul era înlăturat, scos din funcție, degradat, închis, împușcat. În locul lui venea unul nou. Dar sarcina rămânea la fel ca înainte: irealizabilă.

Se găsea foarte repede cineva care să execute sarcinile irealizabile... Un exemplu. Armata a XIII-a a Frontului de Vest a intrat în război în iunie 1941. Armata era comandată de generalul-locotenent P.M. Filatov. În iulie a fost schimbat de generalul-locotenent F.N. Remizov. În aceeași lună a fost schimbat de generalul-maior K.D. Golubev; în august a fost pus în locul său generalul-maior A.M. Gorodnianski. Acesta a rezistat mult – patru luni. Apoi, în ianuarie 1942, Armata a XIII-a a fost preluată de generalul-maior N.P. Puhov. Iată-l! A fost găsit. Acesta este cel care știe să facă minuni. Și mai departe Armata a XIII-a a fost condusă în război de comandantul ei neschimbat: în luptele de la Voronej și Kursk, la Nipru și în pădurile Bielorusiei, prin Polonia la Berlin și Praga. Primește ordine și stelute pe epoletă: general-maior, general-locotenent, general-colonel Puhov.

Iată un alt „avansat”. Numai că ghinionist. Generalul-locotenent de aviație Pavel Riciagov. Este pilot de vânătoare, a luptat în Spania, „Erou al Uniunii Sovietice” în primii douăzeci, i s-a conferit acest titlu cu doi ani și jumătate înainte de instituirea medaliei „Steaua de aur”. Întors din Spania, a fost permanent în lupte. A luptat în China, a participat (cu succes) la luptele de la lacul Hasan, pe riul Halhin-Gol și în războiul împotriva Finlandei. În 1936 era locotenent-major. În 1940 – general-locotenent de aviație. La 29 de ani. În 1940 Riciagov ocupă succesiv funcțiile: locțiitor al șefului Direcției Generale a VVS ale Armatei Roșii, prim-locțiitor, apoi șef al Direcției Generale a VVS ale Armatei Roșii. Din februarie 1941 este locțiitor al comisarului poporului pentru Apărare al URSS. Decolarea este aproape verticală. Dar pînă la prima greșală. După aceasta – o cădere la fel de vertiginoasă. Pe pămînt.

Și așa este pretutindeni. Te uiți la o divizie: comandantii se schimbă precum cadrele într-un film vechi, încît nu le distingi

nici fețele, dar deodată – stop! S-a găsit anul potrivit, iar acesta conduce divizia în situații imposibile spre victorie. Dar dacă se poticnește...

Sistemul este barbar. Dar eficient.

Și în industrie se aplică aceleași procedee, aceleași moravuri canibalice. Veaceslav Aleksandroviți Malîșev. În 1930, la vârsta de 28 de ani, era mecanic de locomotivă. Ce carieră poate face un mecanic de locomotivă aproape de treizeci de ani? Dar mecanicul a fost pe placul cuiva și a fost trimis la învățătură la MVTU¹. În 1934 Malîșev este tânăr inginer absolvent. În 1939 este comisar al poporului pentru Industria Grea a URSS. În 1940 este loțiitor al președintelui SNK², adică loțiitor al lui Molotov; din 1941 este loțiitor al lui Stalin pentru industrie. În afară de aceasta, din 1941 Malîșev este comisar al poporului pentru Industria de Tancuri.

El este „avansatul” și are nevoie de „avansați”. În octombrie 1941 Malîșev stabilește sarcina: să se dubleze producția de tancuri. Pentru aceasta nu sînt nici materiale noi, nici oameni, nici strunguri. Dar frontul cere *dublarea producției*. Dacă directorul uzinei dublează producția, supraviețuiește; dacă nu, este schimbat. Iar pentru rebut – execuție. Drumul către putere era deschis tuturor. Fiecare putea încerca. Gustînd puțin din pîinea sărată de general, de director sau de ministru, se prăbușeau apoi. Iar în locul lor veneau alții, care se prăbușeau și ei, pînă ce se găsea acela care putea *produce* tancurile necesare fără să primească nici mină de lucru, nici resurse suplimentare.

Am adunat material ca să dau mai multe exemple: Șahurin, Ustinov, Kuznețov, Zaveniaghin, Vannikov, Pașin... Apoi mi-am dat seama că așa sînt toți „avansații” lui Stalin. Stalin alegea, numea personal și-i urmărea personal pe toți mareșalii, generalii, amiralii, pe toți membrii Biroului Politic și ai CC, pe toți membrii guvernului și loțiitorii lor, pe secretarii de partid unionali, ai

1. *Moskovskoe Vîșee Tehničeskoe Učilișce* (MVTU) – Școala Tehnică Superioară din Moscova (n. tr.).

2. *Sovet Narodnih Komissarov* (SNK) – Sovietul Comisarilor Poporului (n. tr.).

ținuturilor și regiunilor, pe toți cekiștii de la centru (aici se făcea o alegere specială), pe toți directorii de mari întreprinderi și șantiere. Generalii, cekiștii, comisarii poporului, conducătorii locali și toți ceilalți împușcați reprezintă drumurile infundate, fundacurile, ramurile tăiate care, după logica lui Stalin, nu puteau da roade. Iar cei care rămâneau în viață erau roadele selecției, în chiar sensul direct al acestui cuvânt.

Nimic asemănător cu sistemul lui Stalin de alegere și repartizare a cadrelor nu exista la Hitler. Oamenii din cercul cel mai apropiat al lui Hitler erau numiți „idoli chinezi” pentru felul în care dădeau din cap în semn de aprobare (Speer, p. 527).

6

Am aruncat o privire sumară asupra Führerului și a mediului său apropiat, inclusiv asupra omului numărul doi – Hermann Göring. Acum să privim la ceea ce se întâmpla mai jos. Pe penultima treaptă a ierarhiei stau comandanții celor trei tipuri de forțe armate, ministrul Afacerilor Externe, principalul ideolog, principalul propagandist, Reichsführerul SS, care este și ministru de Interne. Să o spunem pe șleau: nici pe acest palier nu sînt adunate cele mai strălucite minți ale Germaniei. Doi din acest mare grup de șapte ne sînt cunoscuți: comandantul trupelor terestre, Adolf Hitler, și comandantul Luftwaffe, Hermann Göring.

Cei trei ani ai lui Hitler în postul de comandant al trupelor terestre au avut conștințe dintre cele mai funeste. Armata, care înainte se mîndrea cu organizarea ei ireproșabilă, acum și-o pierduse cu totul (Speer, p. 553).

Göring, ca principal comandant al aviației noastre implicate în lupte grele, a manifestat destulă nepăsare chiar la 23 iunie 1941, la o zi după atacarea Uniunii Sovietice. În ținută de gală, a examinat împreună cu mine machetele, construite în mărime naturală, ale reședinței sale de reichsmareșal de la Treptow (Speer, p. 262).